

esetleg százalékos részesedéssel nyomban kiírandó pályázat, esetleg megbízás útján vezetőt keres.

3. Az élelmezési hivatal élére a hatóság kebeléből dr. Szalay József főkapitányt állítja, üzleti ellenőrzésére pedig felügyelő bizottságot alkot, amelynek tagjai a számadások megvizsgálásán kívül jogosítva vannak és kötelesek az üzlet menetébe irányítólag is befolyjni.

4. A bizottság tagjaiul megválasztja a közgyűlés Tóth Péter, Reitzer Lipót, Tóth Ferenc, Katona Antal, dr. Gerle Imre, Wagner Gusztáv és Wimmer Fülöp törvényhatósági bizottsági tagokat és Scultéty Sándor főszámvevőt.

5. Az élelmezési hivatal állandó számvetési ellenőrzését a városi számvevőség végzi, megbizsa a közgyűlés Scultéty Sándor főszámvevőt azzal, hogy a munkák végzésére a számvevőség egyik tagját *állandóan* kirendelje. A számvevőség köteles gondoskodni arról, hogy a számadásokat összes mellékleteivel együtt *havi vizsgálatainál* a bizottság rendben találja.

6. A bizottság minden három hónapot követő nyolc nap alatt *számszerű és indokolt* jelentést tartozik a tanács elé terjeszteni, amely azt javaslatával a legközelebbi közgyűlésnek bemutatja.

7. Az élelmezési hivatal kereskedelmi vezetőjét a felügyelő bizottság javaslatára a főispán nevezi ki, tiszteletdíjait a bizottsággal egyetértéssel a polgármester állapítja meg.

8. Az élelmezési hivatal megszüntetéséről a közgyűlés a bizottság és a tanács együttes javaslata alapján határoz.

9. Az élelmezési hivatal felállítására vonatkozó határozatot a tanács főlebbzésére való tekintet nélkül köteles végrehajtani.

Kérem a polgármester urat, hogy indítványomat a tanács érdemi javaslatával együtt szíveskedjék a januári rendes közgyűlés elé terjeszteni.

Begyűjtáshoz legolcsóbb
a **papir-hulladék**. Kb. 70 kilós bá-
lába préselve **2 koronáért** kapható
Várnay L. papírkere-
kedésében.

A Felebaráti Szövetség akciója a munkásházakért.

(Saját tudósítónktól.) A „Felebaráti Szeretet-Szövetség,” amely tudvalevőleg lelkes akciót indított a hatóság támogatása mellett a munkásházak létesítésének érdekében. A szövetség vezetősége most a következő memorandummal fordult a város tanácsához:

A város fejlesztésének vágya, a munkásosztály gazdasági istápolása, a közegészségügy javítása, a legszegényebb néposztály családi életének gondozása és így az erkölcsök nemesítése, az ember értékének megbecsülése, a gyermekeknek megmentése, testben és lélekben egészséges, munkabíró és így saját erejükből megélni képes polgárokká és polgárnőkké való nevelése, a Tekintetes Tanácsnak mindenkor elsőrendű feladatát képezte. Ezen feladattal áthatva, a Tekintetes Tanács a múltban is foglalkozott a nép jóllét egyik alapfeltételének — a munkáscsaládok részére megfelelő, tiszta, egészséges és világos lakások létesítésének eszméjével és ezen eszme megvalósítására kísérletet is tett. Sajnos ezen kísérletnek nem volt meg a kellő eredménye, — de ami a múltban nem sikerült, ennek más alapon való megoldását a világháború által teremtett helyzet sürgősen követeli.

A Felebaráti Szeretet Szövetség tagjai áthatva az istápolásra leginkább rászoruló munkáscsaládok, főleg a több gyermekes munkás családok iránti szeretettől, tanulmány tárgyává tette ezen családok lakásvizonyait és ezen tanulmány folyamatként a munkáslakások létesítését sürgős feladatnak tartja. Nagyon jól tudjuk, hogy ezen kérdést *pusztán társadalmi úton nem lehet megoldani*; ez az államnak és Szeged város egész közönségének feladata, azonban készséggel felajánljuk közreműködésünket ezen nagy horderejű kérdés megoldásánál.

A tekintetes Tanács bölcsesége megfogja találni a helyes utat a kérdés megoldására, ezért kijelentjük, hogy nem akarunk a tekintetes Tanács határozatának elébe vágni, hanem eddigi munkásságunknál csak a kérdés megoldását akarjuk megkönnyíteni.

Mellékelve rendelkezésére bocsájtsuk a tekintetes Tanácsnak a munkások körében

eszközölt összeírás eredményét. Magunk részéről kíváncsian tartjuk, hogy egyenlőre 400—500 munkás lakás építtessék és ezen lakásokat a legszegényebb és sok gyermekekkel megáldott családok kapják.

A kivitel módozatára nézve mintául szolgálhat Csongrád vármegye munkásházépítő akciója.

A munkásházépítési alap létesítésére ajánljuk, lépjen a Tekintetes Tanács már most érintkezésbe az Altruista-bank vezetésével. Ezen bank a vezérigazgatójától kapott információ szerint munkásházak építésére 30 év alatt 6%-os annuitással törleszthető 100 százalékos, vagyis a teljes építési összeget nyújtja kölcsönképen a város jóállása mellett. Az építők a hátralékos tőketartozást stornó nélkül bármikor törleszthetnek.

Ha a munkásházak telke 200 négyszögölben lesz megalapítva és a város négyszögölét 4 koronáért engedi át, továbbá ha egy munkásház építését a megdrágult építési viszonyok figyelembe vételével nem úgy mint Csongrádmegye területén létesített munkásházaknál 1000—1100 koronában, hanem 1700 koronában lesz prelinálva, egy-egy munkásház építtetése 2500 koronába kerülne, az annuitás pedig 150 korona lenne, *vagyis alig több, mint amennyit a legtöbb munkás most sok esetben egészségtelen rossz lakásért fizet*. Már pedig könnyen fizethet 50—50 koronával is többet, mert nem csak lakása lesz, hanem udvara, melyben baromfit és sertést tarthat, lesz kertje, amelyben kevés fáradsággal termesztheti a konyhában szükséges élelmi cikkek legnagyobb részét.

A város a fenti terv szerint elég jól értékesítené földjeit, mert holdanként 6400 koronát kapna, melynek 5%-os kamata 320 korona. A munkásházakra mindig akadna pontosan fizető tulajdonos, ha az illetők tartozásának egy évi törlesztési részletet biztosítottaként a város pénztárába befizetni és az évi törlesztést negyed évi előleges részletekben fogják fizetni.

Még csak a munkásházak építése ellen felhozható egyik érvre akarunk reflektálni. Azt szokták felhozni, hogy a háztulajdonosok károsodnának, mert sok lakásra nem akad bérlő. Ezen érv nem vehető komolyan, mert Szeged város természetes fejlődése kö-

anyát és a szerelmest. Az én szerelmesemet.

Amikor a Semmeringen — emlékezem, január hatodika volt — végre szavakba öntöttem mindazt, ami bensőmet szétfeszítette, ön még hallgatott. De halkezére, amelyre először leheltem csókot, az egész délutánon nem húzott keztyűt és este a table d'hótenál, ahol Fenségek asztala mellett étkeztem, észrevettem, hogy Maga, Henriette Amélie főhercegnő, az egyes fogások alatt mily gyöngéden simogatja jobbkezevel a balt, azon a helyen, ahol én csókot leheltem rá. Szerencsére a fenséges férj, Ernő főherceg, mit sem vett észre.

A többi azután gyorsan jött. Első ölelkésünk a szerény autóban, amelyet nagy anyagi áldozatok árán béreltem ki egy egész délutánra. Milyen pompás is volt ön akkor, Henriette Amélie. Gyönyörű odaadásában is mennyi szemérmes tartózkodás volt. Ekkor persze még nem vettem észre azt, ami később oly sok keserves órákat okozott nekem, azt, hogy önben tulajdonképpen két lény lakozik és hogy a princesse de sang mögül gyakrabban kuszik elő a kis nyárspolgárné a petite bourgeoise, mint az nekem kellemes lett volna. De azon az első adulterikus délutánon nem vettem észre semmit és örütem szerettem önt, Henriette Amélie főhercegnő.

Ugy hiszem, sokáig jól viselkedtem. Nem árultam el magamat sem a hivatalomban, sem akkor, amikor Ernőnek, a fenséges férjnek bemutatnak. Félteékenységemmel csak éppen annyira gyötörtém önt, amennyire ez szükséges volt, hogy ön, Henriette Amélie, teljes szerelmemről meg legyen győződve. Nem voltam tulkövetelő. És bár én önt soha, de soha

még csak gondolatban se csaltam meg, (hiszen utólag bevallhatnám, ha úgy lett volna), mindig meg tudtam érteni, hogy önnek kötelességei vannak férjével és a fenséges uralkodóházzal szemben. Sosem követeltem a végleges szakítást. Mindig ellensége voltam a botránynak. Gondoskodtam róla, hogy a lapok ne közöljék areképemet az öné mellett és azon az örült és perzselő délutánon, (szerelmünk második augusztusának nyolcadik napján), a mikor ön kész lett volna arra, hogy otthagyja férjét és gyermekeit és mindent, én voltam az, aki önt erről a végzetes lépésről lebeszéltem.

Akkor nekem jobban fájt az én ridegségem és a szilárdság, amellyel az ön áldozatkészségének ellentállottam, jobban fájt, mint önnek, Henriette Amélie. De utóbb még sem bántam meg. Jobb, hogy úgy történt, mintha elkövettük volna azt a végzetes dolgot. Mert látja, Henriette Amélie, ha akkor minden úgy történik, ahogyan Maga akarja és ha most Maga, ahelyett, hogy Habsburg-főhercegnő, egy szerény bankhivatalnok felesége volna, mit tennék Magával? Mit tennék most, hogy már mindennek vége. Hogy miért van mindennek vége? Hogy miért nem szeretem már önt? Ne kérdezzen, ne könnyezzen! Nem tudom! Én vagyok a hibás, csak én. Hitvány vagyok és közönséges! Férfi. És bár ön mindig gyönyörűen és híven viselkedett, az én szerelmemnek mégis vége. Vége lett. Minden különösebb ok nélkül. Leégett, mint a gyertya. Most vége van. De ez mindig így szokott lenni. A férfi hagyja ott a nőt. Nálunk se lehetett másképpen. A múlt héten, utolsó találkozásunkkor még olyan voltam, mint elmult

szerszámunk első gyönyörűséges délutánjain, de amikor lehaladtam a főhercegi palota lépcsőin, Mária Terézia arképe alatt, hogy a lakáj rejtett konfidenciával segítette rám felöltömet, átéreztem helyzetünknek minden erkölestelen és csunya voltát és elhatároztam, hogy szakítok. Erről — ismétlem — Maga nem tehet, Henriette Amélie. Liaisonunk az első napon sem volt erkölcsösebb, mint az utolsón és az utolsón sem volt erkölestelenebb, mint az első. De az első napon még szerettem önt és nem láttam meg semmit. Az utolsón már nem szerettem önt, császári és királyi Fenség és ezért láttam meg mindent.

Azt hiszem ön is, császári és királyi Fenség, egyetlen volt szerelmem, csak helyeselni tudja, ha nem rivás és kölcsönös szemrehányások között bucsuzkodunk, hanem így levélben és csöndes viszonyunknak ez lesz a legméltóbb befejezése. Ön ugyan nem fogja megérteni ezt a bucsulevelet és Henriette Amélie Maga képtelen lesz felfogni, hogy miért bucsuzkodik valaki, akit Maga sosem látott és miért sorolja az föl az utolsó levélben minden részleteit egy elmult liaisonnak, amelyről önnek sejtelve se volt.

De az nem baj. Ön akár semmit se értsen meg. Elég, hogy én mindent tudok és mindent átéltem. Kész vagyok. Már mindent elértem és az élet nem tartogathat semmit a számomra. A főhercegnő szerelmese voltam és ön, Henriette Amélie, ön császári és királyi Fenség, egyetlen szerelmem, holnap a legnagyobb lelki nyugalommal a bolondok házába küldheti hütlenségében is hív volt szerelmesét, Vizpataky Tamást